

Jessica Redland

Liefde in
Hedgehog
Hollow

Hedgehog Hollow 1

Boldwood

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2024

*Voor mijn tante Gwen, een echte 'egelvrouw'.
Met heel veel liefs xxx*

1

‘Zou ik gelijk hebben als ik denk dat dat niet gemakkelijk voor je was?’ fluisterde papa tegen me, kort nadat we achter het pasgetrouwde stel de kerk hadden verlaten.

Mijn maag maakte een salto. Had hij de waarheid geraden? ‘Het was heel gemakkelijk,’ zei ik zachtjes, in de hoop hem te overtuigen. ‘Ik hoefde alleen maar te glimlachen, het boeket vast te houden, haar sleep recht te leggen en nog meer te glimlachen. Mijn wangen doen pijn.’

‘En ik wed dat jouw hart dat ook doet. Het mijne zou dat ook doen als mijn nicht net met de liefde van mijn leven was getrouwd.’

‘Pap! Shhh! Hoewel hij zachtjes had gesproken, voelde ik toch de behoefte om zijn arm te pakken en hem het kerkpad af te leiden, weg van nieuwsgierige oren – zoals die van oudtante Agnes. Mama’s tante haatte me al om de een of andere ondoorgrondelijke reden, dus het was beter om haar niet van nog meer munitie te voorzien.

‘James is níét de liefde van mijn leven,’ hield ik vol, me heel erg bewust van de trilling in mijn stem. We hebben gewoon... nou ja, hij... het was...’ Terwijl ik opkeek in papa’s warme bruine ogen, kromp ik ineen. Ontkennen had geen zin. ‘Nee, het was niet gemakkelijk. Als ik een lijst zou moeten maken van de ergste dagen ooit,

dan zou het verlies van opa bovenaan staan, maar vandaag zou daar niet ver achter zitten.’ Mijn stem kraakte bij de laatste woorden.

Papa trok me naar zich toe en troostte me meteen met zijn warme omhelzing. Met zijn 1 meter 90 was er veel om je aan vast te houden en ik dacht dat ik nooit te oud zou worden voor een knuffel van hem, vooral niet op een dag als vandaag.

‘Bedankt, pap,’ zei ik toen we uit elkaar gingen. ‘Dat had ik nodig.’

‘Kan iedereen, behalve de bruid en bruidegom, bij de ingang van de kerk weggaan?’ riep de trouwfotograaf.

Ik tilde de rok van mijn bruidsmisjesjurk op toen papa en ik verder het kerkpad af liepen. Met een bezwaard hart draaide ik me om en keek toe hoe Chloe en James elkaar aanbiddend aankeken onder een boog van roze en crèmekleurige rozen, terwijl de fotograaf foto’s nam en probeerde de paparazzi van vrienden en familieleden weg te jagen die hun mobiele telefoons voor zijn beeld duwden. De augustuszon verwarmde mijn blote armen en ik sloot even mijn ogen, met mijn hoofd schuin omhoog, terwijl de zachtste bries mijn gezicht kustte, me troostte en ontspande.

Papa en ik stonden een paar minuten in stilte toe te kijken hoe de fotograaf Chloe en James instructies gaf om naast elkaar te gaan staan, elkaars hand vast te houden, elkaar aan te kijken en te kussen. Ik kon het niet helpen om te fantaseren dat ik degene was in de ivoorkleurige jurk in plaats van mijn nicht, die haar lang en gelukkig leven begon met de man op wie ik al bijna twee jaar hopeloos verliefd was.

Ik kon het niet langer verdragen om naar ze te kijken en wendde mijn ogen af, maar ze bleven rusten op de even verontrustende aanblik van mama die trots glimlachte terwijl ze tante Louise, de moeder van de bruid, omhelsde. Een vertrouwd golf van verdriet overviel me. Ik begreep heel goed dat hun zusterlijke nabijheid werd vermenigvuldigd door het feit dat ze een identieke tweeling waren, maar wat ik nooit had begrepen was waarom die warmte en gene-

genheid niet met papa en mij konden worden gedeeld. Ik kon me eigenlijk niet herinneren wanneer ze me voor het laatst geknuffeld had. Sommige mensen zijn niet tastbaar, maar zij viel niet in die categorie en knuffelde regelmatig met tante Louise en Chloe. Ik had altijd al een moeizame relatie met haar gehad en ik had me vaak afgevraagd of het kwam doordat ze jaloers was op hoe hecht ik met papa was. Maar zij was zo hecht met haar tweelingzus dat het toch geen verrassing kon zijn dat papa en ik, aan de zijlijn achtergebleven, zo'n sterke band hadden gesmeed. *Hou op, Sam. Niet vandaag. Vandaag is al uitdagend genoeg zonder die weg in te slaan.*

'Mama ziet er leuk uit,' zei ik. In overeenstemming met het kleurenschema droeg ze een lichtroze zomerjurk, een bijpassend roze blazer en een *fascinator*.

'Je moeder ziet er prachtig uit,' zei papa met een weemoedige toon in zijn stem. 'Het is goed om haar eens in iets anders dan zwart te zien.'

Ik kon me niet herinneren dat ik mijn moeder iets anders zag dragen dan donkere, saaie kleuren. Tante Louise droeg daarentegen meestal felle kleuren, hoewel ze vandaag voor een gedempt palet had gekozen. Haar moeder-van-de-bruid-outfit was echt stijlvol – een aansluitende donkerroze jurk met een ivoorkleurig kanten lijfje, een roze jasje en een bijpassende breedgerande hoed.

'En jij ziet er ook heel knap uit,' voegde ik eraan toe. Pap was dierenarts dus ik was gewend hem in een t-shirt en een broek te zien, maar hij had geïnvesteerd in een driedelig houtskoolkleurig pak en nieuwe schoenen voor de bruiloft en hij zag er heel deftig uit.

Toen ik nog eens naar het bruidspaar keek, zuchtte ik. Wat een opvallend mooi stel was dat. Met zijn gespierde gestalte, donkerblonde haar, onberispelijk gekapte baard en doordringende blauwe ogen had James model kunnen zijn – en Chloe ook. Het mouwloze lijfje en de onderkant van haar ivoorkleurige jurk waren versierd met ingewikkelde roze en crèmekleurige borduursels. Haar heuplange blonde haar viel in losse krullen op haar achterhoofd, naar achteren

gestoken met fonkelende bloemen, terwijl twee fijne vlechten kris-kras over de bovenkant van haar hoofd liepen als een hoofdband. Absoluut prachtig. Hoewel Chloe er ook in een vuilniszak fantasistisch uit had gezien. Haar vader, mijn oom Simon, had Deense roots en die genen hadden Chloe gezegend met steil, lichtblond haar, ijsblauwe ogen en strakke jukbeenderen.

Chloe trok overal waar ze kwam de aandacht van mannen en toen we tieners waren zat ze nooit zonder vriendje. Toen we ouder werden werd ze een magneet voor mannen die haar gebruikten als een mooie trofee aan hun arm. Geen van hen waardeerde haar. Ze werd verschillende keren bedrogen, gedumpte of gekleineerd. Ik herinner me een ex die haar belachelijk maakte om haar baan als kleuterjuf en het 'de hele dag met kinderen spelen omdat je te dom bent om ze les te geven' noemde. Ze liet niet over zich heen lopen, dus ze pikte het niet en maakte er een eind aan, maar ze leek het nooit te leren en koos elke keer hetzelfde type alfamannetje.

Ze had ook moeite met vriendschappen met vrouwen en kreeg jaloerse beschuldigingen dat ze met hun vriendjes flirtte of hen de hele tijd probeerde te overtreffen, dus klampte ze zich aan mij vast – de enige persoon die er altijd voor haar was geweest.

Het bedroefde me dat Chloe, als gevolg van zoveel negatieve ervaringen, onzeker was over haar uiterlijk terwijl ze dat absoluut niet hoefde te zijn, terwijl ik – degene die opging in de massa – het grootste deel van de tijd echt lekker in mijn vel zat. Ik was iets langer dan 1 meter 70 en slank, net als Chloe, maar het tegenovergestelde qua kleur. Mijn haar was dik en bruin, net als dat van mama en tante Louise. Jarenlang had Chloe geprobeerd me over te halen om het uit te dunnen of te highlighten 'om mannen aan te trekken', maar ik weigerde. Als ik een duur kapsel nodig had om opgemerkt te worden door een man, dan was hij mijn tijd niet waard, en geen enkele make-over zou me het soort vrouw maken waar mensen naar zouden kijken als Chloe in de buurt was, hoewel dat niet per se een slechte zaak was.

Mijn favoriete kenmerk waren mijn ogen, die hazelnootkleurig waren met amberkleurige en groene vlekken en een donkere rand. Als ik niet bij Chloe was, en dus niet helemaal onzichtbaar, waren ze het eerste wat iemand opviel.

‘Chloe ziet er prachtig uit, hè?’ zei ik.

‘Zeker,’ beaamde papa, ‘en jij ook. Leuk om je eens in een jurk te zien.’

Ik krulde mijn lip. ‘Zelfs een roze jurk?’ Ik vond de stijl mooi – een lange uitlopende rok van tule met een mouwloos lijfje met ruches, een satijnen tailleband en korsetachtige details op de rug. Maar de kleur?

Papa lachte. ‘Het staat je goed. Hoewel, als enig bruidsmisje had ik gedacht dat Chloe je wel wat inspraak in de kleur had kunnen geven.’

‘Ze gaf een paar andere opties – waar ze duidelijk niet enthousiast over was – en je weet hoe dat gaat. Als Chloe het wil...’

‘... krijgt Chloe het,’ zeiden we samen, terwijl we naar elkaar glimlachten.

‘Wat oké was toen jullie kinderen waren en het over een van je Barbies of jurken ging,’ ging papa verder. ‘Maar je weet toch dat je nu nee kunt zeggen?’

‘Ik weet het, maar het was overduidelijk dat ze graag roze wilde en het is haar grote dag, niet de mijne.’ Mijn stem stakte toen ik de woorden uitsprak. *Nee, zeker niet de mijne. Was het maar zo...* Ik schraapte mijn keel voordat ik verder ging. ‘Haar enthousiasme woog veel zwaarder dan mijn bezwaar, dus ik was blij dat ik met de stroom mee kon gaan.’

Papa keek me ernstig aan. ‘Ik vind het geweldig dat je altijd zo aardig en attent bent geweest, Sammie, maar ik maak me er ook zorgen over. Jullie zijn geen kinderen meer. Je hoeft haar niet steeds te geven wat van jou is.’

‘Ik weet het, maar James is nooit van mij geweest.’ Een brok vernauwde mijn keel en ik moest mijn tranen wegknippen.

Hij schudde fronsend zijn hoofd. ‘Ik weet dat ik jullie maar een paar keer samen heb gezien, maar ik dacht echt dat jullie gelukkig waren. Voor ik het wist, was hij met Chloe en was jij het bruidsmeisje op hun bruiloft.’

‘Balen, hè? Als het aan mij had gelegen, was ik met James getrouwd, had ik zijn kinderen gekregen en waren we samen oud geworden. Maar hij voelde de liefde niet. Op een dag deed hij dat wel. Alleen was het niet voor mij.’

‘O, Sammie,’ zei hij zachtjes, zijn ogen vol medeleven en zijn schouders ingezakt. ‘Het spijt me zo.’

‘Wees alsjeblieft niet zo aardig tegen me. Straks moet ik weer huilen.’ Ik haalde diep adem. ‘Ik weet dat het niet ideaal is dat hij iemand uit mijn familie heeft gekozen, maar als Chloe er niet was geweest, was ik hem aan iemand anders kwijtgeraakt. Het zou niet lang meer duren, hoe graag ik dat ook wilde. Maar hij viel voor Chloe en het is wat het is. En kijk eens hoe gelukkig ze is. Ze verdiende het om een goede man te vinden na al die verkeerde types.’

Hoe kon ik haar het geluk misgunnen met iemand van wie ik wist dat hij een oprecht aardig persoon was en wiens enige tekortkoming, van wat ik had gezien, was dat hij niet hulpeloos verliefd op mij was geworden zoals ik op hem?

‘Mag ik het bruidsmeisje en de getuige?’ riep de fotograaf. ‘En mag de naaste familie erbij staan, alsjeblieft?’

‘Dat zijn wij.’ Papa kneep in mijn hand toen we naar voren stapten.

‘Je weet dat ik er voor je ben als je er ooit over wilt praten.’

‘Bedankt, pap. Dat weet ik en daarom hou ik van je.’

Terwijl we poseerden voor wat voelde als honderden foto’s, duwde ik mijn liefdesverdriet opzij en concentreerde ik me op Chloe’s geluk. Ze was niet alleen mijn nichtje, ze was mijn beste vriendin voor het leven. Met maar zes maanden leeftijdsverschil zaten we in dezelfde klas op school en deden we veel dezelfde naschoolse activiteiten. We woonden een paar straten van elkaar vandaan en onze

families gingen samen op vakantie, dus elk aspect van ons leven was altijd onlosmakelijk met elkaar verbonden geweest. En nu waren we verbonden door James, en ik moest daar maar mee leren leven of het risico lopen om Chloe te verliezen.

Twee jaar eerder

Terwijl ik door het pittoreske dorpje North Emmerby in North Yorkshire naar het huisje van Hannah en Toby reed, vlogen de vlinders door mijn buik. Vanavond zou ik eindelijk Toby's beste vriend, James Turner, ontmoeten – de man van wie ze allebei overtuigd waren dat hij perfect voor mij zou zijn.

Ik was al acht jaar beste vriendinnen met Hannah, nadat ik haar had leren kennen op de Universiteit van Liverpool waar we de opleiding verpleegkunde hadden gedaan. Een paar jaar na haar afstuderen had ze haar verloofde Toby ontmoet en in de loop der jaren had ik vele avonden en weekenden in hun gezelschap doorgebracht. Het onderwerp dat James en ik samen zouden komen was vaak ter sprake gekomen, maar we waren nooit tegelijkertijd single geweest, dus het was geen optie geweest. Tot nu.

De vlinders werden intenser toen ik richting The Fox and Badger liep, waar vanavond Toby's dertigste verjaardag zou worden gevierd. *Diep ademen. Kalmeer. Je kunt niet de komende vier uur gaan zitten stressen.*

James en Toby waren aan het golfen en James had strikte instruc-